

faa, at de af Udvalget foreslaaede Ordninger, og navnlig den, der gaaer ud paa Oprettelsen af ifkun eet Overformynderi, ville medføre betydlig mindre Udgift end Udkastets Forslag; men det maa dog erkjendes, at Udgiftsnedsettelsen neppe holder Skridt med Indtægtsnedsettelsen, og Fleertallet har derfor troet at burde slutte sig til et af Justitsministeren fremsat Forslag om at forhøje den under Nr. 1 a opførte Afgift til 3 $\frac{1}{2}$ af hver Renterigsdaler (Nr. 28), hvilket synes saameget mindre betænkeligt, som der indtil den seneste Tid har været svaret endog 4 $\frac{1}{2}$ pr. Renterigsdaler af de i Kjøbenhavns Overformynderi indstaaende Midler, hvorhos det altid vil være lettere at nedsette Afgiften, naar der er dannet et tilstrækkeligt Reservecfond, hvilket man efter dette Forhold mellem Udgifter og Indtægter synes berettiget til at haabe snart maatte kunne blive Tilfældet. Den Indtægtsforøgelse, herved bevirkes, maa nemlig efter de til Grund lagte Beregninger ansettes til 3,369 Rd., og den samlede Indtægt vil da komme til at andrage henved 15,000 Rd.

De Medlemmer, der foreslaae to Overformynderier, ansee det for rettest, at hvert af dem har sit særskilte Reservecfond, istedetfor, som Udkastet forudsætter, et fælles Reservecfond for alle Overformynderier. (Forslag Nr. 35.)

Under Nr. 38 har hele Udvalget, som ovenanthydet, foreslaaet en særegen Paragraph indstødt angaaende, af hvem de Tab, der maatte lides, skulle bæres, og hvorledes de skulle dækkes. At nu de Tab, der falde paa Midler, som bestyres under særskilt Børgemaal, bør bæres af vedkommende Umvndige eller Rentehyder selv, deri har man maattet være enig med Udkastet. Derimod har man ikke kunnet tiltræde Udkastet i Henseende til den Maade, hvorpaa Tab, som maatte lides af Massen, skulle dækkes, forsaavidt Reservecfondet ei er istand dertil. Efter Udkastet (§ 3) skulde nemlig i saa Henseende forholdes efter Rescript af 31. Januar 1794, o: Tabene skulde, forsaavidt de ikke kunde dækkes af Reservecfonden, afholdes af de Halvaarsrenter, der i den første efter Tabet indfaldende Termin udbetales de Umvndige. Denne Bestemmelse vil aabenbart kunne blive meget trykkende for de Umvndige. Det Natur-

lige synes derimod at være, at Statsklassen, saalænge Reservecfondet ikke har naaet den tilstrækkelige Størrelse, eller naar det paa Grund af særegne Forhold i Diebliffet maatte være uhenigtsmæssigt at realisere dets Activer, forstudsvis afholder Udgifterne til saadanne Tabs Dækning, mod i Tiden at faae Erstatning af Reservecfondet. Det synes nemlig ganske naturligt og principmæssigt, at Staten, naar den tager private Formuer ind under sin Bestyrelse, indstaaer for de Tab, der lides ved denne Bestyrelse. Men selv de, der ikke maatte være enige heri, ville dog vistnok erkjende det Berettigede i det her fremsatte Forslag, at Staten, naar Reservecfondet ikke er tilstrækkeligt til at dække Tabene, stiller sig i Forskud i saa Henseende, mod Regres til Reservecfondet, naar dette senere kommer i bedre Stand. Denne Bestemmelse opstiller ikke Statens Garanti anderledes end paa den ene Side som noget blot subsidiairt, paa den anden Side som noget blot foreløbigt, hvorimod den i Principet lader Indbegrebet af de Umvndige selv bære Tabene, naturligvis under Forudsætning af, at der ikke er nogen Anden, som er forpligtet og istand dertil. Da den saaledes synes at indeholde et Minimum af de Forbringere, der kunne gjøres til Staten, naar den overtager de Umvndiges Midlers Forvaltning, har Udvalget troet at burde fastholde den trods de Betæneligheder, som Finantsministeren, efter hvad der fremgaaer af det høstrykkte Udbrug af en Skrivelse fra Justitsministeren til Udvalget, har ytret derimod, idet man troer sig berettiget til at forvente, at det ved yderligere Forhandling let vil lykkes at bevirke den Forbring fra Finantsministerens Side, som er den eneste, der vanskelig lader sig opfylde i sit fulde Omfang, nemlig den om Revisionens Henlæggelse under Finantsministeriet, saaledes modificeret, at den ikke kommer til at træde hindrende i Veien for den formentlig i Forholdets Natur begrundede Ordning, at det er den øverste Pupilauctoritet, Justitsministeriet, under hvem det Tilsyn kommer til at sortere, som gjennem Overformynderirevisionen søres med Maaden, hvorpaa de Umvndiges Midler forvaltes. Man har derfor, i alt Fald paa Sagens nuværende Standpunkt, ikke fundet An-